

Sygn. akt V CSK 444/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku L. B.
przy uczestnictwie R.O., P. G. i W. B.
o dział spadku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt VI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W celu spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, lecz szczególny środek zaskarżenia, wnoszony i rozpoznawany nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, niepubl.).

Wnioskodawca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z tego, że „Sąd II instancji wydał rozstrzygnięcie sprzeczne ze zgodnym stanowiskiem uczestników postępowania co do sposobu zniesienia współwłasności oraz ich interesów, czym naruszył przepisy prawa materialnego tj. art. 211 k.c. w zw. z art. 233 k.p.c., co zostało szerzej omówione w uzasadnieniu skargi kasacyjnej”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze prima facie zasługują na uwzględnienie, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia.

Wnioskodawca nie uzasadnił szerzej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a skonfrontowanie okoliczności, na które powołał się w uzasadnieniu będącym zarazem uzasadnieniem podstaw skargi kasacyjnej z motywami zaskarżonego postanowienia nie potwierdza tezy o oczywistej zasadności skargi. Sąd Okręgowy szczegółowo i racjonalnie objaśnił, z jakich przyczyn opowiedział się za przyjętym sposobem zniesienia współwłasności.

Z postawy stron ujawnionej w toku postępowania wynika, że są one poważnie skonfliktowane, a nadto jeszcze uczestnik R.O., który zaspakaja

własne potrzeby mieszkaniowe w lokalu podlegającym wydzieleniu w postępowaniu o zniesienie współwłasności jest w takiej kondycji materialnej, że nie stać go na jakiegokolwiek inwestycje mogące poprawić stan i standard tego lokalu, ale także na partycypowanie w kosztach wykonania osobnego wejścia do niego (k. 132-133). Wykonanie takiego wejścia wymagałoby przeprowadzenia robót budowlanych przede wszystkim w części budynku zajmowanej przez R.O., to jest wybicia drzwi wejściowych w miejscu okna, wstawienia drzwi, wybudowania schodów, zamurowania dotychczasowego wejścia do lokalu zajmowanego przez uczestnika z pomieszczenia wspólnego na parterze budynku. Przeprowadzenie tych prac wymaga nie tylko nakładów finansowych, ale też pewnej dezorganizacji życia codziennego, a strony nie funkcjonują zgodnie na podlegającej podziałowi nieruchomości. Zdarzało się, że wnioskodawca utrudniał uczestnikowi wejście do zajmowanych przez niego pomieszczeń. Z protokołu oględzin przeprowadzonych 3 czerwca 2016 r. (k. 213) nie wynika, by wnioskodawca zadeklarował wprowadzić wykonania prac budowlanych niezbędnych do rozłączenia wejść do lokalu i żeby twierdził, że gotów jest ponieść ich koszty bez jakichkolwiek rekompensat.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

ke